

A BÚZATÁBLA

Guti Tünde

A BÚZATÁBLA

Boldog szerényen állt egy szép zöld, egészen fiatal, zsenge hajtás többi társa közt, feszesen kihúzva magát. Nézett jobbra meg balra, jóleső biztatásként fogadva a napfény kellemes cirógatását. Érezte, ahogy az elmúlt napok esőzése most duzzadó életerővé alakul benne, tartása egyre magabiztosabb, s mind jobban ellenáll a szélnek. Bizsergés járta át, amikor rostjai megnyúltak és gyökerei terebélyesedve hatoltak egyre mélyebbre.

Telt-múlt az idő, a délceg búza nőtt, bokrosodott, öröm volt ránézni, ahogy lágyan hullámozott a tavaszi légmozgással! Ám egyszer csak valami történt; Baljóslatú, zord fellegek gyülekeztek az égen és eltakarták a napot. Nyomasztó homállyal szállt le az este, a csillagok elbújtak, a hold sem világított a sötétségben. Az erdő állatai meglapultak búvóhelyükön, a vadászlak ablakai bezáródtak, a tyúkok elültek, az istálló elcsendesedett.

Csak a házőrzők forgatták nyugtalanul a fejüket, feszülten fülelve. Hosszan szimatoltak bele a levegőbe, és valami szokatlan szorongás borzolta fel hátukon a szört. Valaki idegen jár a környéken! Amikor néhány pillanatra kibújt a hold, ijesztő árnyéket vetett a ház falára egy gonosz suhanás; A kutyák vonítottak, halvány gyertyafény szűrődött a vén ablakpaletták alján, aztán újra elborult az ég, és elhalkult minden zaj.

* * *

Másnap a megszokott rendben indult be az élet erdön, mezőn. Mosolygó napsütés és finoman záporozó eső váltogatta egymást hetekig, és a gabonatábla dús zöld színben pompázott. Egy délután felszisszent az egyik tekintélyes szárú búza, ahogy oldalra nézett:

- Hát te ki vagy és hogy kerülsz ide?

- Én is búza vagyok – sutyorogta a kérdezett – és jól érzem magam közöttetek!

Kicsit gyanúsan fogadták a szűkszavú bemutatkozást a sorokban is, de sokáig nem törődtek vele. A kék búzavirág azonban megsejtett valamit, és a pipacsok is rosszállóan hajladoztak;

Repültek a hetek, és az idegen növény egyre szembetűnőbb változáson ment keresztül. Míg a többség kalászt hordozott éltető terméssel, ez szűrös szélű, durva leveleket hajtott, és homlokát büszkén felemelve mutogatta apró, magokat rejtő virágait. Öntelten himbálta magát a fuvallatokban, míg egy mezei pacsirta csodálkozva csipogott oda neki. A sárga napraforgók óvakodva várták a fejleményeket.

Ekkor figyelt fel rá az éppen arra járó gazda. Szemöldökét összeráncolva mélyen elgondolkodott; Az a különös éjszaka járt a fejében, amikor valaki ott settenkedett a tanyája körül;

- Kihúzzam, uram? Kigyomláljam ezt az élőködöt és a hozzá hasonlókat? – kérdezte a segéd csípőre tett kézzel, kizökkentve a szántó tulajdonosát a töprengésből, aki tekintélyes nyugalommal így válaszolt:

- Nem, nem kell! Hagyjuk együtt nőni, mert talán a búzát is kiszaggatnád vele! Amit az ellenség belevetett azon az éjjelen a gabonámba, az aratáskor kiválogatjuk és elégetjük!

Azzal megfordult és határozott léptekkel elindult, hogy körbejárja szeretett birtokát.

* * *

A nap pedig egyre melegebben sütött és beérlelte az aranyló búzaszemeket. Békés szellő ringatta a táblát, amikor elérkezett az aratás napja. Megjelent a földek ura, megelégedetten járatta szemeit a kalászon, majd kezét felemelve jelt adott. Elkezdődött a betakarítás és a szétválogatás is.

A megérett búzakaralászon örömtől sugárzó tekintettel, fejüket lehajtva nyújtották magvaikat, hiszen ezért éltek, ez volt a céljuk, vágyuk, hogy termést hozzanak a gazdának. A konkollyal pedig már nem foglalkoztak;

2010. június 3.

Guti Tünde